

forhold mellem Indkomstskatten og Formueskatten, at det vilde være urimeligt yderligere at forøge dette Misforhold ved at tage Formuen med ind under denne ekstraordinære Beskatning for indeværende Aar. Det maatte derfor være vort Ønske at undgaa ved denne Lejlighed at lægge yderligere Byrde paa Formuerne, særlig af Hensyn til de smaa Formuer, men tage de 25 Mill. Kr., der skal tages, ved en Skat, der falder paa personlige Indtægter og navnlig paa Selskabers Indtægter, efter Principper, som er sundere end de, der indeholdes i den højtærede Finansministers Forslag. Jeg tror, dette Maal er naaet ved den Form for ekstraordinære Skat, som Udvalget stiller Forslag om; den aflaster de smaa Indkomster forholdsmæssigt ved det ensartede Fradrag af 30 Kr. i Skatten, og den frembringer en ganske jævnt glidende Skala. Derfor hilser jeg med Tilfredshed, at den højtærede Finansminister er gaaet ind paa at erstatte sin Kvartalsskat med denne i sig selv rimeligere og rigtigere Form for en Ekstraskat.

Naar jeg i øvrigt ser paa denne Skattebuket som Helhed, fyldes jeg lige saa lidt som den ærede Ordfører (Ivar Berendsen) af glade og stolte Tanker. Det er en alt andet end god og rationel Beskatning, der efterhaanden er fremkommet her i Landet ved de mange midlertidige Skattelove, affattede og vedtagne for at skaffe de nødvendige Midler for Dagen og Vejen og vedtage under en betydelig Pression, for det første under den Pression, der ligger i det umiddelbare Krav om at skulle skaffe Penge, dernæst under den Pression, der ligger i, at der er visse Skatteklender, man ikke kan røre ved eller kun røre ved i meget indskrænket Grad. Jeg sigter her særlig til vor Toldlov. Vi har alle været enige om, at den Revision af Toldloven, vi for adskillige Aar siden skulde have haft, kunde vi ikke faa under Krigen, fordi det var ganske umuligt at overskue de handelspolitiske Forhold og for øvrigt ogsaa af andre Grunde. Men at give sig til at plukke ud af en Toldlov er halsløs Gerning, man kan i hvert Fald kun gøre det med ganske enkelte Satser af rent finansiell Natur. Hvis man for Eksempel vilde give sig til at indføre en mere gennemført Luksusbeskatning gennem Toldloven, vilde det vise sig, at hvis man rørte selv ved en ganske enkelt Artikel, vilde det medføre gennemgribende Forandringer i en stor Del af det øvrige System. Hvis man for Eksempel vilde lægge en højere Told paa Silke, som ganske vist ikke produ-

ceres her i Landet i nævneværdigt Omfang, vilde dette faa Betydning for Tolden paa en Række andre Artikler, for hele Konfektionstolden og paa forskellige andre Omraader. Det vilde vise sig, at hvis man rørte ved Tolden paa Silke, vilde man, hvis man ikke skulde risikere at gøre grov Uret, komme til at forandre en hel Række andre Satser i Toldloven og derved forstyrre det hele System. Jeg nævner kun dette eksempelvis, der kunde nævnes hundrede andre Ting. Altsaa, vi har i det væsentlige været afskaarne fra at røre ved Toldloven, som er en af vore allervæsentligste Skatteklender.

Hele det store Grundbeskatningsspørgsmaal har vi heller ikke kunnet beskæftige os med under Krigen. En gennemgribende Ændring af vor Arvebeskatning har vi ogsaa maattet afholde os fra, dels under Hensyn til, at Forøgelse her ikke hurtigt bringer de Penge frem, som Finansministeren behøver i disse Tider, og dels under Hensyn til, at man derved vilde røre ved dybere principielle Stridsspørgsmaal, som vi i det hele har ønsket at undgaa i de kritiske Tider, vi har gennemlevet. Man har altsaa været indskrænket til væsentlig at spille paa de samme Streng. Vi har forhøjet Afgiften paa visse bestemte Artikler, som jeg ikke behøver at nævne, Øl, Spiritus, Tobak o. s. v., og saa har vi haft den evige Formue- og Indkomstskat at ty til. Dette har medført, at navnlig Formuen er blevet belastet i en saa uhyre Grad, og at det oprindelige Forhold mellem Formue- og Indkomstskatten er blevet ganske forrykket. Man vil erindre, hvad det er, som er det principielle Grundlag for hele den Skatteordning, vi har, og som vi i sin Tid optog nærmest efter preussisk Mønster — hvilket ikke skal være sagt med nogen dadlende Bibetydning, thi de Miquel'ske Skattelove var de bedst gennemarbejdede, man havde den Gang. Tanken var, at Indtægten af Formue skulde beskattes noget højere end Indtægten af personligt Arbejde. Dette kunde man gøre paa to Maader, enten ved at beskatte Indkomsterne forskelligt, efter som de flød af personligt Arbejde, eller de flød af Formue, eller ved at lade en Skat paa Formue løbe jævnsides med en Skat paa Indkomst. Naar man gjorde det efter rimelige Principper, naaede man en noget højere Beskatning af Formueindtægt end af Arbejdsindtægt. Men dette Synspunkt har man jo helt maattet forlade. Man er kommet ind paa en Formuebeskatning, der er saa uforholdsmæssig stor i Forhold til